

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1XObdo/5/2022
Identifikačné číslo spisu:	6412212933
Dátum vydania rozhodnutia:	26.07.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6412212933.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska ul. 71, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5C/100/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. decembra 2013 č. k. 17Co/698/2013-19, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 27. marca 2013 č. k. 5C/100/2012-15 uložil žalobkyni, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatila súdny poplatok za podanú námietku zaujatosti, ktorý je 66,- eur s tým, že poplatok je vyrubený podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením zo 16. decembra 2013 č. k. 17Co/698/2013-19 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1, ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej aj „OSP“). Ako nedôvodnú posúdil argumentáciu žalobkyne, že nepodala námietku zaujatosti, ale iba poukázala na dôvod, pre ktorý by mal okresný súd sám predložiť vec na tzv. nutnú delegáciu podľa § 12 ods. 1 OSP. K uvedenému odvolací súd poznamenal, že žalobkyňa si protirečí, keďže sama v odvolaní poukázala na judikaturu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), podľa ktorej tvrdenie účastníka konania, že v jeho veci nekoná zákonný sudca, treba považovať za námietku zaujatosti, a to z objektívneho pohľadu (II. ÚS 331/2009). Zdôraznil, že predpokladom postupu podľa § 12 ods. 1 OSP je vylúčenie všetkých sudcov príslušného

súdu, o ktorom rozhoduje nadriadený súd podľa § 16 ods. 1 OSP na základe námietky zaujatosti vznesenej účastníkom alebo na základe oznámenia sudcu o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený. Keďže Krajský súd v Banskej Bystrici (nadriadený súd Okresného súdu Žiar nad Hronom) rozhodoval o námietke zaujatosti na návrh účastníka konania (žalobkyne), žalobkyni vznikla povinnosť podľa § 2 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 5 ods. 1 písm. g/ zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) zaplatiť poplatok za námietku zaujatosti ustanovený v položke č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov. K námietke, že žalobkyni nemožno uložiť povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti, pretože konanie je oslobodené od súdnych poplatkov, odvolací súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline z 31. augusta 2010 č. k. 8Co/294/2010-65, podľa ktorého sa vecné oslobodenie konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch nevzťahuje na poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, ale iba na súdny poplatok za návrh, odvolanie, dovolanie, návrh na obnovu konania, výkon rozhodnutia a exekúciu s tým, že od povinnosti zaplatiť tento poplatok možno účastníka oslobodiť iba postupom podľa § 138 OSP. Uvedený výklad ustanovení § 2 ods. 1 písm. a/ a § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch v súvislosti s riešením otázky, či vzniká účastníkovi povinnosť v konaní vecne oslobodenom od súdnych poplatkov zaplatiť poplatok za námietku zaujatosti, nepovažoval ani ústavný súd za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení (uznesenie z 30. marca 2011 č. k. II. ÚS 124/2011-13).

3. Uznesenie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním z dôvodu, že: a) súdy rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný [§ 237 písm. e) OSP] - nepodala totiž námietku zaujatosti, ale návrh na postup podľa § 12 ods. 1 OSP, b) odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať [§ 237 písm. f) OSP] tým, že jeho rozhodnutie je nielen „absolútne prekvapivé“, ale aj nepreskúmateľné, c) rozhodoval vylúčený sudca, resp. súd nebol správne obsadený [§ 237 písm. g/ OSP], keďže o jej povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol sudca súdu, ktorého nezákonný postup jej spôsobil majetkovú a nemajetkovú ujmu, ktorej náhrady sa v konaní domáha. Z týchto dôvodov žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť. Súčasťou dovolania bol tiež návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia, ktorý dovolateľka odôvodnila tým, že jej hrozí značný zásah do jej základných práv, najmä práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku, a to nelegálnym znížením jej majetku pri vymáhaní bezpredmetnej a neopodstatnenej justičnej pohľadávky.

4. Zo spisu vyplýva, že dovolanie žalobkyne bolo podané 14. marca 2014. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálné a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a v mene ktorej koná zamestnankyňa s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalobkyne posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobkyňa toto dovolanie podala a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky (viď

konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 14XCdo/19/2015, 14XCdo/37/2015, 14XCdo/39/2015, 14XCdo/45/2015, 14XCdo/49/2015). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na ne, a preto ďalšie dôvody už neuvádza (§ 452 ods. 1 CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd tvrdených dovolateľkou [§ 237 písm. e), f), g) OSP] a nevyšli najavo ani iné vady konania uvedené v § 237 OSP, pričom prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 OSP, dovolací súd podľa § 447 písm. c) CSP odmietol dovolanie žalobkyne ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne ako (objektívne) neprípustné, je neopodstatnený tiež návrh žalobkyne na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/616/2015).

9. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalovanej v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, dovolací súd v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj R 72/2018).

10. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.